

ОЛЕКСАНДР ЧИЖ: «ВІРЮ У ВІДРОДЖЕННЯ СВОГО БІЗНЕСУ»

Про готельний комплекс рибачка та мисливця «Фіш і Чиж», що у селі Нобель, та про його директора - 66-річного Олександра Сергійовича Чиж, який мешкає тут на постійній основі з 2001 року, доводилось чути вже не раз, але поспілкуватися з ним особисто випало лише недавно. На жаль, минулого року, через ампутацію ноги, Олександр Сергійович був змушений сісти у інвалідний візок. Та він не скорився цим прикрим обставинам, а навпаки - продовжує жити так, ніби й нічого не сталося – як і раніше, займається своїми справами та веде свій туристичний бізнес на місцевій базі відпочинку, котрий, щоправда, останнім часом дещо занепав по ряду об'єктивних причин. Втім, про все це – по-порядку.

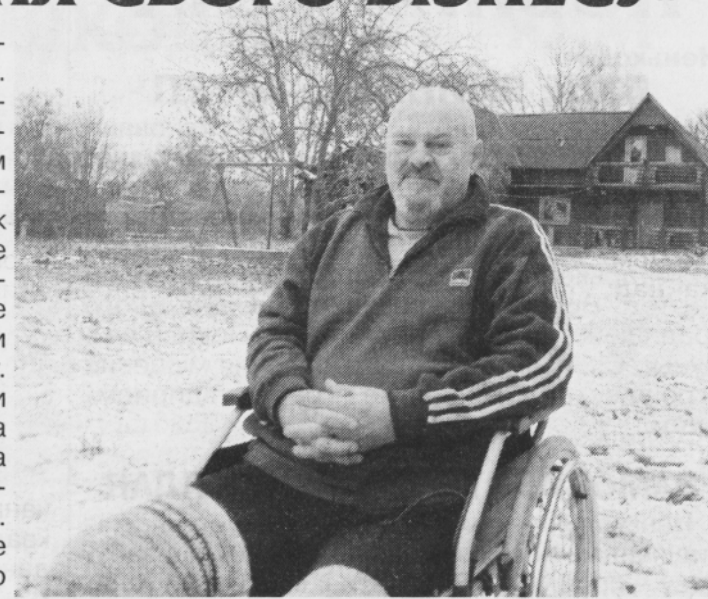
Уже перший погляд на численні фотографії, які висять на стіні в кімнаті Олександра Чиж, дають підстави зрозуміти, що розмова піде з дуже цікавим співбесідником. Адже світлина зображують господаря у різних куточках світу та у компанії відомих людей: олімпійських чемпіонів, визначних громадських діячів, спортивних функціонерів тощо. Не менш цікава і сама життєва біографія Олександра Сергійовича, про яку він нам повідав.

- Народився я в Харкові, в простій родині, - розповідає мій співрозмовник. - Закінчив школу, затим - ін'яз Харківського державного університету зі спеціальності «Переклад з англійської та німецької мов». Далі була військова служба, яку проходив у Німеччині, в розвідбаті. Після армії влаштувався в Харківське обласне бюро подорожей та туризму «Супутник», де пропрацю-

- А як вийшло, що після такого насиченого міжнародного життя Ви з Києва перебралися до нашого тихого і провінційного Полісся?

- Тут трішки цікава передісторія. Коли моя робота в «Адідасі» по контракту закінчилась, я перейшов на роботу в дирекцію Лейпцизьких ярмарків, зокрема, півроку проходив стажування у німецькому місті Лейпциг. Поскілки все своє життя захоплювався рибальством, то і там познайомився з місцевими рибалками. Ті у розмові якось пожалілися, що в Німеччині, через їхні закони, займатися риболовлю доволі проблематично. І тоді я запропонував їм зробити в Україні риболовну базу, куди б вони могли приїжджати на рибалку. Цю ідею колеги-німці сприйняли схвально. Тож, повернувшись в Україну, я почав продумувати, як цю ідею втілити в життя. Спочатку в планах було збудувати таку базу десь під Києвом, але «вибити» місце поблизу столиці виявилось справою не з легких. Далі поїхав з друзями придивлятися на Шацькі озера – там теж не склалося. Зрештою, один мій знайомий з Рівного каже: «Сергійовичу, а давайте з'їздимо на оглядини на озеро Нобель...» Я, якщо чесно, раніше навіть ніколи не чув про таке. Тому, ще й з цікавості, сів в автомобіль і поїхав на Полісся. Прибувши в село Нобель та побачивши однойменне мальовниче озеро і майже первозданну красу довколишньої природи, я був просто ошелешений. Тут все настільки сподобалось, що я в тому ж 1999 році прикупив в Ноблі пусту хатинку, разом із земельною ділянкою, куди регулярно почав приїжджати на відпочинок і риболовлю. А надалі й вирішив за-

футболісти київського «Динамо». Зокрема, Олександр Хацкевич, поки не став головним тренером цієї команди, то двічі на рік приїздив до мене рибалити та відпочивати. І, звісно, не сам, а ще зі своїми колегами по клубу. Ще років чотири підряд Національна академія наук на нашій базі проводила свої семінари. Також були у мене люди з німецького посольства, що у Києві. І всім тут дуже подобалось, бо воно, дійсно, все гарно зроблено на базі для змістовного відпочинку з рибальством та полюванням. Також нашою своєрідною родзинкою було і харчування, а саме українсько-грузинська кухня, яку готувала моя сестра, котра спеціально приїхала до мене з Харкова і жила тут 5 років, виконуючи обов'язки адміністратора і кухаря. Вона, свого часу, 17 років прожила в Грузії, тож володіла багатьма рецептами приготування тамтешніх національних страв, які, як і українські, дуже прийшлися до вподоби нашим іноземним гостям. Одним словом, ми класно розкрутились у перші роки – планували навіть далі розширювати та створити невеликі аналогічні бази в Острівську та Омиті. Однак, з приходом до влади Януковича, всіх послідувачих революційних подій, а зараз і гібридної війни на Україні, іноземці, які понад усе цінують безпеку та стабільність, перестали до нас приїздити. Відтак, наш біз-

- Не нудитесь тут зараз самі в будинку?

- Ніскільки, бо я хоч і у візку, та завжди знаходжу собі якусь справу. Зокрема, люблю читати різну літературу в Інтернеті. Улюбленою риболовлю, на жаль, поки не можу займатися, але обов'язково буду, коли мені зроблять навесні протез. Уявіть, я на нобельському озері щуку був спіймав на 14кг! Так що мені тут подобається. Я з 2001 року у Ноблі, можна сказати, постійно проживаю. Вже настільки звик до цих країв і тутешніх людей, що став, наче місцевий. Натомість у Києві, де живе син та внуки, рідко буваю. Дружина теж мешкає в столиці, але ми з нею тривалий час не живемо разом, хоча й не розлучені. Між іншим, вся моя сім'я теж не раз приїжджала сюди на базу. Бо ж бачать, що мене тут більше тримає. Ось і після операції, яку мені проводили в столиці, я побув там кілька днів, а далі кажу синові: «Вези мене назад в Нобель – там я краще себе

вав шість років. Звідси мене у 1981 році перевели в Київ, у Комітет молодіжних організацій України, де я дослужився від посади референта до керівника цієї структури. Комітет займався, переважно, політичним туризмом у сфері міжнародних зв'язків різних громадських, спортивних, студентських молодіжних організацій. Відповідно, у складі іноземних делегацій, я по своїй роботі побував у багатьох країнах світу, зокрема, в одній Америці як в Північній, так і в Південній, був разів десять. А в 1986 році навіть був учасником міжнародного велопробігу миру за маршрутом Київ-Прага-Монреаль-Нью-Йорк. Затим, після розвалу Союзу, став працювати директором українського представництва відомої спортивної фірми «Адідас». Зокрема, за 6 років моєї роботи в «Адідасі» ми побудували 48 фірмових магазинів! А ще наша фірма спонсорувала футбольні клуби «Динамо» Київ та «Шахтар» Донецьк. Тож, не раз особисто зустрівався з Рінатом Ахметовим та іншими відомими спортивними функціонерами України. Ось в мене фото є з тих часів – при цих словах Олександр Сергійович демонструє світлинку, на якій він, разом зі своїм «адідасовським шефом»-іноземцем, у компанії президента клубу «Шахтар». А на цій фотографії я з Генеральним директором ЮНЕСКО... Загалом, і в Комітеті молодіжних організацій, і в «Адідасі» у мене був цікавий і класний період життя: закордонні подорожі, зустрічі з відомими людьми тощо. Колись про це все обов'язково напишу книжку чи мемуари, бо воно того варте...

класти тут риболовну базу. Залишалося тільки знайти капітал на її будівництво, бо у мене таких коштів не було. Але, поскільки я підтримував дружні зв'язки зі своїм колишнім шефом з «Адідасу», то зумів зацікавити і його цим проектом. Мій «босс» навіть написав бізнес-план майбутньої бази, а затим відправив зі мною в Нобель свого заступника – англійця, щоб той подивився все на місці. Британець, як побачив все своїми очима, то теж неабияк був вражений тутешнім озером і довкіллям. Саме тоді нами й було дано крилату назву цих природних краєвидів - «Поліська Амазонія». Одним словом, мої іноземні знайомі дали «добро», а отже і кошти на будівництво. Буквально за рік ми звели з каліброваного дерев'яного бруса рибальсько-мисливську базу, яку нарекли ТзОВ «Фіш і Чиж» (фіш від англійського слова риба). База являє собою двоповерховий готельний комплекс з усіма зручностями для проживання та відпочинку, в якому можуть розміститися одночасно 10 чоловік. Я ж став директором і співвласником цього туристичного об'єкту з іноземними інвестиціями. Запустились, відкрили власний веб-сайт. Спочатку справи, навіть без особливої реклами, пішли дуже добре – від зарубіжних туристів, на яких, власне, і була розрахована наша база, не було відбою. До нас регулярно приїздили рибалки з Польщі, Німеччини, Іспанії, Росії, Китаю і навіть з Об'єднаних Арабських Еміратів. Окрім іноземців, на нашу базу приїжджали на відпочинок і багато відомих співвітчизників, серед яких - народний артист України Євген Паперний,

нес, орієнтований, як я вже казав, на іноземних туристів, почав відчутно спадати. Звичайно, приїздить до нас і зараз люди, але вже не так часто і, в основному, наші співвітчизники. А ще, останніми роками, на нобельській землі почали з'являтися і конкуренти – інші бази відпочинку та рибальства. Тож, зрештою, сталося не так, як гадалося. Оце за минуле літо у мене були лише дві групи відпочиваючих. Тому і персонал зараз у мене геть маленький – лише подружжя сусідів мені допомагають після ампутації ноги. Адже незалежно від того є клієнти чи ні, базу весь час потрібно утримувати у належному стані, зрештою, за світло заплатити. На ці всі витрати зараз доводиться уже свої власні кошти вкладати. Добре, що хоч мої іноземні партнери, знаючи, що справи на базі не дуже, не вимагають своїх дивідентів (хоча й не допомагають). Вони, знаєте, дуже заможні люди – у них великий бізнес у Європі, тож для них ця база мало що значить...

- І трохи не тактовне питання, як так сталося, що Ви втратили ногу?

- Це – наслідки цукрового діабету, який я трохи запустив. В результаті, дійшло до гангрени ноги і її в минулому році довелося ампутувати. Але що поробиш – життя на цьому не закінчується і треба призвичаюватися до нього заново. Готую їсти собі я сам, щоправда, трохи незручно поратися біля кухонної плити на візку, але помалу звикаю. А прибирати приходиться сусідка, вона зі своїм чоловіком зараз основні мої помічники на базі.

почуватиму»... І дійсно, тут я на повні груди дихаю...

- А на майбутнє, які перспективи вбачаєте для себе і для своєї бази?

- Сподіваюся, що з часом до мене, як і раніше, знову почнуть приїжджати іноземці на риболовлю і база оживе. В гіршому випадку, мої закордонні партнери, скоріше за все, вирішуватимуть питання про її продаж, чого б мені не дуже хотілось. Ще у планах, як я вже казав, написати книжечку про своє життя – воно в мене все-таки цікаве видавалось. Заодно і родовід свій хочу детально дослідити, поскільки маю польське коріння. Але спершу треба поправити бізнес на базі. Ось на Новий рік у мене вже є замовлення від клієнтів. Далі, на Водохреще, мають ще прибути на кілька днів знайомі з Костополя, разом з сім'ями. Так що помалу будемо якось знову розкручуватись...

Отож, не дивлячись на теперішню прикутість до інвалідного візка, Олександр Сергійович Чиж не вважає це великою перепоною для свого попередньо уставленого устрою життя та для ведення своїх бізнесових справ. Бо, навіть попри обмежені фізичні можливості, він залишається людиною із безмежною життєвою енергією, сильною духом та сповненою оптимізмом. Адже, вірить, що його база в Ноблі – його дітище, куди вкладено стільки зусиль та старань, знову невдовзі встане на ноги, як, власне, і він сам. Бо не лише вірить і сподівається на це, а й старається робити все, щоб так і було...

Сергій ТИШКОВЕЦЬ